

Flor de Card

A partir del capítol 1 de *Flor de Card* de Salvador Galmés

Dramatúrgia: Francesca Vadell Cubells

Espai

L'escena passa a una classe d'avui en dia. A l'aula hi trobam material escolar: llibretes, llibres, qualche ordinador, etc. Hi ha mitja dotzena de taules.

Els nins i les nines entren a classe, deixen les seves motxilles i es preparen per rebre la classe de llengua i literatura catalana. Esperen la professora i aquesta no arriba. Cada vegada els nins estan més inquiets i estranyats.

L'espai, en un determinat moment, es transformarà en el "*Pou Vell*", quan entrarem dins la novel·la *Flor de Card*.

Personatges *

Els nins de classe:

Miquel

Joan

Aina

Àlex

Rafel

Andreu

Maria

Sara

Fàtima

Raquel

Veü en off * *

* Si es decideix, es poden substituir aquests noms pels que tenen els actors.

* * La veu en off pot estar gravada o la pot fer qualcú que no sigui a escena.

A partir de l'escena 4 apareixeran els protagonistes de la novel·la. Personatges de *Flor de Card*:

Dona 1

Dona 2

Dona 3

Jaume

Bisco

Jove 1

Jove 2

Jove 3

Jove 4

Jove 5

Antònia

Joana

Rosa

Carme

Mare 1

Mare 2

Mare 3

Escena 1

La conversa ha de ser molt quotidiana. Els alumnes parlen de forma natural i sense cap artifici. Si alguna paraula o expressió s'ha de canviar, per acostar-se a la seva comoditat, endavant.

Miquel: No trobau que avui sa “profe” fa tard?

Joan: Què li deu haver passat?

Aina: Ni idea. Sempre arriba abans que nosaltres.

Àlex: És molt estrany.

Miquel: Això és que no hi pensa.

Joan: Que va! Si l'he vista i m'ha dit “fins després”.

Aina: Jo crec que li deu haver passat alguna cosa molt greu!

Àlex: No ho sé, però si en Joan l'ha vista... Quan te l'has topada?

Joan: No fa gaire, abans des pati.

Miquel: No vendrà, què vos apostau?

Andreu: Ja és molt tard.

Miquel: I si tornam a baixar an es pati? La podem esperar allà i seguir jugant.

Rafel: Sí, sí, anem-hi. I si la trobam li deim: “hem sortit perquè passàvem pena”.

Riuen.

Aina: Això no s'ho creuria ningú.

Àlex: Joan, però quan has vist sa profe de català, només t'ha dit "fins després"?

Joan: Bé, sí... Però després s'ha posat a riure.

Àlex: Com que s'ha posat a riure?

Joan: Jo al principi no li he donat gaire importància, però ara que no ve... Potser ja sabia que no se presentaria.

Aina: Però no ens pot deixar tots sols sense avisar-nos i a més a més, posar-se a riure.

Joan: Ai Aina, jo què sé... Jo t'explic allò que he vist.

Miquel: Au, basta d'esperar... *(S'aixeca)*. Anam a jugar. Qui ve?

Andreu: No vos atreviu.

Miquel: Que no mos atrevim? Què t'hi jugues?

Andreu: No vos atreviu.

Miquel: Que sí!

Joan: Jo no ho faria, que encara mos renyaran a tots.

Miquel: Sou un covards. Qui ve a jugar a futbol? *(La paraula "futbol" desperta cert rebumbori entre els alumnes)*.

Maria: Silenci! *(Na Maria els fa callar)*.

Joan: Segur que li ha passat qualche cosa a "sa profe", mai no arriba tard. I ara ja són les dotze i set, per ser exactes.

Miquel: Jo surt de classe. Qui vulgui venir, que vingui; qui no, que quedi.

Joan: Home, Miquel, vols dir que no mos castigaran?

Miquel: Ningú no mos veurà.

Rafel: Jo venc. Aquí me mor d'oi.

Andreu: No gosau, eh?

En Miquel s'aixeca i en Rafel el segueix.

Maria: Miquel, seu! Que no veus que te renyaran? *(En Miquel s'ho pensa i no se mou).*

Andreu: Ai, ara que na Maria li ha dit "Miquel seu" ell no se mou...

Maria: No t'hi fiquis, Andreu!

Andreu: Si a mi m'és igual! Però no fa falta que dissimuleu. Si tothom sap que sortiu.
(Amb una cantarella burleta). Festegen.

Maria: No és vera.

Andreu: Que sí!

Maria: T'he dit que no.

Andreu: Jura-ho...

Maria: T'ho jur. *(Pausa).*

Joan: I si començam a legir sa lectura obligatòria de català?

Tots: Joan!

Joan: Només era una idea.

Aina: En Joan té raó, així només perdem es temps.

Rafel: Per això dèiem de sortir de classe, Aina, per no perdre es temps.

Escena 2

*Se senten cops a un micro: algú fa proves de so, per saber si el micro està endollat o no.
La veu ve des d'un altaveu.*

Veü: Sí? Sí? Se sent?

Tots els nins callen i fan cara de sorpresos.

Veü: Un, dos, un, dos, tres. Se sent?

Maria: Qui és?

Aina: Ni idea, des de quan hi ha un altaveu a classe?

Veü: Sí? Sí? Se sent?

Tots: *(Tímidament)*. Sí.

Sara: I aquest altaveu? No sabia que a classe tenguéssim un altaveu.

Fàtima: Jo tampoc.

Veü: Hola? Hola?

Fàtima: Qui ets?

Veü: Ah, sí, ara vos sent. Benvinguts i benvingudes, la vostra escola ha estat escollida per dur a terme el Programa Europeu anomenat: Creative Resources for a language Class.

Tots: (*molt sorpresos*). Què?

Veü: Benvinguts. (*La veü calla*).

Joan: Què ha dit? “Programa Europeu de?... no que sé de “resources”...

Aina: Ha dit cosa de language...

Maria: Jo he entès que deia class.

Fàtima: Què deu ser?

Veü: Ah, perdó, com vos deia. La vostra escola ha estat escollida. Tindreu la tecnologia més avançada a la classe i els millors actors. Tecnologia i actors a la vostra disposició, perquè pugueu conèixer l'escriptor Salvador Galmés.

Tots: Uau!

Joan: Però nosaltres esperàvem la “profe” de català. Avui tenim lectura obligatòria: ens toca llegir un tros de *Flor de Card*.

Maria: Joan, no donis idees. Així no haurem de fer classe.

Miquel: Què és això? Què hem de fer? Jo per xerrar amb qualcú que no coneixem, m'estim més anar al pati.

Andreu: Jo també.

Àlex: I jo!

Maria: Silenci. Deixau-la xerrar.

Veü: Ah, gràcies. Avui havíeu de llegir *Flor de Card* i després cada un de vosaltres havia de cercar material d'en Salvador Galmés, no?

Tots: Sí.

Veü: Perfecte. Veis que a la taula hi ha un teclat? Introduïu la informació que voleu saber i el programa, amb l'ajuda dels millors actors del moment, us explicarà tot el que heu d'estudiar a classe. És molt divertit, ja ho veureu.

Escena 3

Els nins introdueixen les dades, les teclegen a l'ordinador.

Raquel: O sigui que nosaltres posam al programa tot allò que volem saber de *Flor de Card* i tot seguit ens ho explicaran? Això pot ser entretingut! A veure ens demana: Novel·la. A veure, posam (*escriu*): *Flor de Card*.

Veü: *Flor de card*. Any?

Raquel: Ui, ara ens demana més coses. Quan la va escriure?

Joan: A l'any 1911. (*Escriu*). 1911.

Veü: Correcte, seguim.

*Se senten renous d'escàners, impressores, clics, i tot típus de sorolls relacionats amb la informàtica (com si la màquina estàs processant tota la informació). Els nins es poden anar retirant. Poden amagar-se darrere les taules per espïar les escenes de la novel·la *Flor de card*.*

Veu: *"En el llevant de Mallorca, dins una vall ignorada i monòtona hi ha un Cardassar. Allà hi he collida la "Flor" que avui vos present. És humil, incolora i inodora, rasposa i rodejada d'espines. No dóna gran cosa més l'agre de la terra!"*

Escena 4

Entra el grup de nins de la colla dels dimonis boiets (Jaume, Bisco, Jove 1, Jove 2, Jove 3, Jove 5) i Dona 1.

Dona 1: On anau?

Jove 1: A fer una volta.

Dona 1: I què hi heu de fer an es carrer?

Jove 1: No feim mal a ningú. Només volem córrer a lloure.

Dona 1: Per què no podeu quedar a ca vostra?

Jove 1: Perquè a ca nostra ja no mos hi volen! *(Riuen)*

Dona 1: No vos aguanten a ca vostra i per això anau a molestar els altres. Quina barra!

Jove 1: Madona, nosaltres som joves i no tenim por! *(Riuen)*. Però no patiu, que no vos tocarem ni un pèl.

Dona 1: Però si vos diuen es Boiets, deu ser per alguna cosa.

Jove 1: Vos hem fet res, madona?

Dona 1: No, encara.

Jove 1: Idò no passeu pena. Tenim molta fama, però no som perillosos. (*Riuen. La dona 1 surt*).

Jove 2: Au, anem! A veure quina la farem avui.

Escena 5

Tornam a la classe.

Sara: Uaaauuuu!!! Vosaltres heu vist això?

Fàtima: Alaaaa!! Quina passada.

Raquel: Això és màgic! Qui són aquests nins?

Sara: No els coneixes?

Raquel: No.

Sara: Mira, ells són uns bergantells que els han posat de nom es Boiets.

Raquel: Bergantells?

Fàtima: Sí. Sempre cerquen ficar-se en problemes i fer de les seves. No se'n pensen cap de bona.

Raquel: Ah!

Fàtima: Sí, tenen entre 12 i 17 anys.

Raquel: Amagau-vos, que els bergantells tornen a sortir.

Escena 6

Entra el grup de nins de la colla dels dimonis boiets (en Jaume, es Bisco, Jove 1, Jove 2, Jove 3, Jove 5)

Jove 1: On quedam?

Jove 2: On digueu?

Jove 3: Anam a sa plaça?

Bisco: A sa plaça sempre hi ha molta gent.

Jove 2: Idò on voleu anar?

Jove 1: Anem a un lloc que puguem estar tranquils.

Jove 2: On?

Bisco: Sabeu a sa sortida des poble que hi ha un pou?

Jove 3: Sí, ma mare hi va a treure aigua i a rentar.

Bisco: Idò mos podem troball allà, an es Pou Vei.

Jove 2: I què hi hem d'anar a fer a un pou?

Jove 3: Jo no hi vull anar, perquè no vull trobar ma mare.

Jove 1: En aquestes hores va a missa.

Jove 3: És vera. Però ja me diràs què hi hem de fer allà...

Jove 2: En aquestes hores estarem tots sols?

Bisco: Bé, no exactament.

Jove 2: Què vol dir, “no exactament”?

Bisco: A vegades hi van n’Angelina i ses seves amigues.

Jove 2 i 3: Ah, és per això que hi vols anar!

Bisco: No... És per estar tranquils. Fins després. Ara fris. Mos veim a les 6 an es Pou Vei.

Tots surten.

Escena 7

Tornam a la classe.

Àlex: Uauu. Com pot ser que aquests personatges de la novel·la s’assemblin tant a nosaltres?

Rafel: És increïble!

Àlex: És com si fóssim dins la novel·la.

Joan: Vos hi heu fixat? Aquests són com vosaltres, que anau an es poliesportiu i venen ses nines a veure-vos.

Maria: No es veritat, Joan! Nosaltres anam a jugar allà i són els nins que venen.

Miquel: Oh, Maria, quina mentida que acabes de dir... Però si nosaltres anam a jugar a pilota i vos falta temps per venir a mirar què feim.

Maria: Sí, ja t’agradaria.

Joan: Siguin uns o els altres, la qüestió és que feim les mateixes coses que els nins i les nines de la novel·la *Flor de Card*.

Maria: Potser sí. Però no m'ha quedat clar què hi havia an es Pou Vei.

Joan: Mira com canvia de tema.

Rafel: Jo sé on és es Pou Vei. És per devora ca nostra. Era un pou que hi anava tothom.

Maria: I per què hi anaven?

Rafel: A *Flor de card*, ja ho has sentit: per trobar-se els nins i les nines. Però tothom hi anava per agafar aigua.

Joan: Sí, també hi havia un abeurador pels animals i un lloc per poder rentar la roba.

Rafel: Per rentar la roba?

Joan: Clar, totes les dones anaven allà i rentaven.

Maria: Què et penses que sempre hi ha hagut rentadores?

Joan: A més, tot estava cobert, per si feia molt de sol o per si plovia.

Els personatges de flor de Card tornen.

Joan: Ja tornen, amaguem-nos. Qui són aquestes?

Rafel: Ni idea.

Els nins de la classe s'amaguen.

Escena 8

Entren la Dona 1, 2 i 3.

Dona 1: Fa una estona he vist es grupet des Bisco i companyia. No sé on anaven, però segur que no en faran cap de bona.

Dona 2: Ui, aquests, són terribles.

Dona 3: Ja ho pots ben dir, són com dimonis.

Dona 2: Ben vera! Tot el dia pensen quina l'han de fer.

Dona 1: Un dia en faran una de grossa!

Dona 3: Sí, són com dimonis boiets.

Dona 2: No els podries posar millor nom.

Dona 1: Els podem dir es dimonis boiets. Segur que al poble quan diguem "sabeu qui són es boiets?", tothom dirà es Bisco, en Jaume i companyia.

Dona 2: Segur que sí, no m'hi jugaria res.

Dona 1: Au, jo me'n vaig cap an es Pou Vei a rentar.

Dona 3: Ai, sí, jo també vendré. He de passar per sa plaça a comprar. Avui he de fer escaldums.

Dona 2: Idò jo crec que venc a sa Plaça amb tu. Anem. *(La dona 2 i la dona 3 surten).*

Dona 1: Ben fet, fins després, si Déu vol.

Escena 9

Raquel i Andreu, nins de la classe, entren a escena.

Andreu: Qui ha dit que són els protagonistes de la novel·la?

Raquel: He sentit que parlaven d'un grupet de nins: es Bisco, en Jaume i companyia.

Andreu: Qui deu ser es Bisco? I en Jaume?

Raquel: No ho sé, crec que és Bisco és es cap de sa seva colla.

Andreu: Ah. És com en Miquel idò, que ens volia fer sortir al pati.

Raquel: Sí, però crec que els al·lots de *Flor de Card* encara eren més polissons que en Miquel i en Rafel.

Rafel: Més perillosos que nosaltres?

Raquel: Home, no ho sé, però en Salvador Galmés escriu que els al·lots flastomaven, xerraven, s'empenyien, s'encalçaven i reien. I el que els hi agradava més, era anar darrere ses fadrinetes.

Rafel: S'ho passaven bé idò.

Raquel: Sí, ells eren un poc animalots: es barallaven per divertir-se i després tan amics.

Rafel: Crec que sé de què parles, Raquel; nosaltres a vegades també ho feim...

Raquel: Però els dimonis boiets es tiraven per terra i fins i tot pareixia que es feien mal.

Rafel: Sí, sé de què parles, a vegades és divertit punyir-se així amb els amics. I qui has dit qui era aquest Bisco?

Raquel: Crec que era es cap dels Boiets. Però no n'estic segura. Espera, ho teclejarem aquí, perquè es programa ens doni més informació.

Andreu: Bona idea. A veure, pots posar: “qui és es Bisco?” (*Ella tecleja*).

Raquel: A veure què passa ara...

Andreu: Ui, ara entren unes nines. Qui deuen ser elles?

Raquel: Deuen ser ses nines des poble. A veure si ens aclareixen qui és es Bisco.

Escena 10

Entren els personatges de Flor de Card: Angelina, Antònia, Joana, Rosa i Carme.

Angelina: Estic farta.

Antònia: Què ha passat Angelina?

Angelina: Es Bisco, que és un pesat.

Antònia: Se pensa que per ser es cap des Boiets, ja ens comanda a tots.

Angelina: És un cregut.

Joana: Què t'ha fet?

Angelina: És un pesat! Només me demana si vull festejar amb ell.

Carme: I tu no vols, no?

Angelina: Clar que no vull. Ell se pensa que per ser es cap de sa seva quadrilla, pot tenir tot quan vol.

Joana: Ja li has dit que no vols festejar amb ell?

Angelina: Clar que li he dit, un parell de vegades.

Rosa: Es Bisco no fa per tu. És un bergantell massa rabassut.

Carme: A més, és desgarbat.

Joana: És un bigalot.

Angelina: Sí, tot això ho sé, que vos pensau que no tenc ulls a la cara? Per això, li he dit que no vull festejar amb ell.

Carme: Ben fet. Encara som joves per anar darrere els al-lots.

Rosa: No sé si totes pensam el mateix. Jo en sé d'una que tot el poble diu que festeja.

Angelina: Qui?

Carme: Qui?

Rosa: (*Mira a no Joana*). No ho sé, això és el que diu sa gent per plaça.

Joana: Què diuen?

Rosa: Tu sabràs...

Joana: Jo no sé res, a més que diguin el que vulguin, tanmateix no és veritat.

Rosa: Com saps que no és veritat, si no saps el que diuen.

Joana: M'ho contaràs o no?

Rosa: Diuen que tu festeges amb en Toni, de sa colla des dimonis boiets.

Joana: Qui t'ha dit aquesta animalada?

Rosa: Se diu per plaça, tot es poble en parla.

Joana: Idò és mentida. Com vols que jo perdi es temps amb aquell escarrinxo. A mi m'agraden més grans, més forts...

Rosa: No idò... es poble en va ple.

Carme: T'agraden grans i forts com es Bisco?

Joana: Ai, no! Com ell no!

Angelina: Nines, heu vist que es sol ja és a migdia? Hem de partir, que és hora de dinar.

Carme: Ui, ens hem entretingut i encara ens renyaran a ca nostra.

Rosa: Nines, anem, que farem tard per dinar.

Angelina: Anem. Quedam avui horabaixa a nes Pou Vei?

Rosa: Sí, fins després.

Carme: Sí, adéu.

Totes surten.

Escena 11

Entren els nins de classe: Raquel, Andreu, Sara i Fàtima.

Andreu: Ah, ja hem aclarit qui era es Bisco.

Raquel: Així que n'Angelina no el volia... Però jo crec que és perquè a ella li agrada un altre nin.

Andreu: Tu creus?

Raquel: Això sospit.

Andreu: Qui li deu agradar?

Raquel: Encara no ho sé. No veus que els escriptors es guarden secrets? Haurem d'esperar per saber com avança *Flor de Card*.

Fàtima: A mi me fa gràcia, perquè aquesta novel·la passa a Sant Llorenç i és com veure sa vida dels nostres “re re re” padrins.

Sara: Exacte; és com fer de xafarder a una altra època.

Fàtima: Vols dir que així era la vida a Sant Llorenç fa anys?

Sara: Sí, potser exagera una mica. Però així vivien els nostres “re re re” padrins.

Fàtima: És fort, eh?

Sara: És divertit. A més, els passen coses que ens passen a nosaltres, no?

Fàtima: A mi no em passen aquestes coses.

Sara: A tu no t'agrada qualcú de la classe?

Fàtima: No ho sé.

Sara: No ho saps? O sí o no...

Fàtima: No ho sé.

Sara: Si no ho saps, això vol dir que sí. (*Riu*).

Fàtima: Potser sí.

Sara: Idò això que te dic, que els passen coses com a nosaltres.

Raquel: Esperau, podem escriure alguna cosa més de l'obra o d'en Salvador Galmés, a veure què passa.

Andreu: Què voleu saber? Ho escrivim i màgia... Deman qui és n'Angelina? Pareix la protagonista de les nines...

Totes: Sí, sí. *(Ell tecleja i després tots s'amaguen per veure com continua l'obra Flor de Card).*

Escena 12

Les mares venen al pou a rentar la roba.

Mare 1: Que no teniu molta calor?

Mare 2: És gros. Estic rebentada. Avui pareix que del cel cau foc.

Mare 3: Jo avui a fora vila no sabia on posar-me, no hi havia gaires ombres i havia d'arreglar tots els animals.

Mare 1: Jo també he hagut d'anar a donar a menjar a nes porc, a ses gallines i a nes mul.

Mare 2: I això que li he dit a nes meu fill si hi podria anar... Però ell, me diu "ui, no ma mare estic molt enfeinat". I jo vos dic que no en fa cap ni una de feina!

Mare 1: Crec que sé quina en duen entre mans...

Mare 2: Quina?

Mare 1: Anar darrere ses llorencines.

Renten.

Mare 2: Ui, sí, això els agrada. Però ja me diràs per què en Jaume, no me pot donar un cop de mà, aquest fill meu...

Mare 1: És vera que en Jaume surt amb n'Angelina sa Trebolina?

Mare 3: Jo també ho havia sentit a dir, però no sabia si eren ses xafarderes que ho deien sense ser veritat.

Mare 2: Jo no ho sé, en Jaume no me conta mai res. I això que li deman, però ell no n'amolla ni una.

Mare 1: N'Angelina pareix bona al·lota. Ho va passar molt malament, però ara ja està millor.

Mare 3: Per què?

Mare 1: Que no recordes que sa mare va morir?

Mare 3: Sí, pobreta.

Mare: Ara viu amb son pare.

Mare 3: Jo la veig a sa plaça i és una al·lota molt aguda, educada i que ajuda molt a ca seva.

Mare 2: Idò no sé si festegen o no. L'únic que sé és que en Jaume mai és per ca nostra i que mai no fa res del que li deman.

Escena 13

Arriben la Dona 1, Dona 2, Dona 3.

Dona 1: Bon dia.

Mare 1: Bon dia, com va?

Dona 2: Venim a veure si farem aquesta roba neta.

Mare 2: Ben fet. Xerràvem dels nins.

Mare 1: Ui, sí, els meus fills, tot el dia són fora de casa.

Mare 2: Els meus fills també. Tot el dia són pes Pou Vei.

Mare 3: A sí?

Mare 2: Es veu que van allà a passar l'estona. Tots els al·lots d'onze anys i més grans, són per allà. Ell no m'ho diu, però es seu germà gran, quan torna de fora vila, el veu allà.

Mare 1: Ah sí?

Mare 2: Sí, es teu fill també hi va. Jo li deman com és que no estan per sa Plaça, així els veuríem i sabien quina la fan.

Mare 3: Precisament no van a sa plaça perquè no els tinguem controlats.

Dona 1: Ara que ho dius, a sa meva filla, que va amb sa colla de n'Angelina, li agrada molt anar a cercar aigua a nes Pou Vei.

Dona 2: A sa meva també.

Dona 3: I a sa meva.

Dona 1: Per això cada dia me diu "Ma mare, jo t'ajudaré i avui aniré jo a cercar aigua".

Dona 2: Ara ho entenc tot, van a nes Pou Vei per veure sa colla des nins.

Dona 3: Ah, polissones. Ja deia jo que no era gaire normal que li agradàs tant anar a nes pou.

Mare 1: Qui ve? Mirau allà enfora. Són n'Angelina i en Jaume. Dissimulem, a veure si els podem sentir.

Escena 14

Entren en Jaume i n'Angelina.

Angelina: No puc estar gaire estona, no ens poden veure molt de temps junts. A més, allà als rentadors, hi ha un grupet de dones que segur que ens miren.

Jaume: Per què? No feim mal a ningú.

Angelina: Però no podem estar tots sols.

Jaume: No passis pena, jo vendré aviat a ca teva a demanar sa mà a ton pare.

Angelina: Què dius, Jaume? Si som molt joves encara.

Jaume: És igual; tu i jo mos estimam i això és el que compta.

Angelina: Ja ho sé, Jaume.

Jaume: Ets preciosa.

Angelina: Ai, que em faràs posar vermella.

Jaume: No ho dic per fer-te empegueir, ho dic perquè és com ho sent. Angelina...

Angelina: Què?

Jaume: Tu no deus anar des Bisco?

Angelina: Per què me demanes això?

Jaume: Perquè es Bisco diu que tu sortiràs amb ell i que te casaràs amb ell.

Angelina: Aquest, què se pensa! No veus que està gelós.

Jaume: Ja m'ho pensava, però com que ell cosa que vol, cosa que té...

Angelina: Idò jo mai no me casaré amb ell.

Jaume: Ben dit.

Angelina: Si no me cas amb tu, no me casaré amb ningú. Ara anem, que ja hem estat massa temps i ens poden sentir.

*Les dones i les mares que espiaven treuen el cap i veuen com els nins parteixen.
N'Angelina i en Jaume surten.*

Escena 15

Tornam a la classe. Els nins que estaven observant la novel·la ara tornen a un primer pla.

Miquel: Ui, ui, ara ja me comença a agradar *Flor de Card*.

Joan: Ara que sabem que en Jaume i n'Angelina festegen?

Miquel: Ara es posa interessant.

Aina: Clar, t'agrada perquè ells dos festegen com tu i na Maria.

Miquel: No festeig amb na Maria! I si hi festejàs què passaria?

Àlex: Com quedam? Festejau o no?

Maria: Ai, hi ha coses que no canvien mai! No vos interessa si festejam o no. Seguim amb *Flor de Card*. Aquests dos se cercaran per tots els racons dels carrers de Sant Llorenç.

Rafel: Però sobretot es veuen a nes Pou Vei. N'Angelina anava a cercar aigua i en Jaume hi duia s'ase a beure.

Andreu: I què li passa a nes Bisco?

Maria: Que no veus que està gelós? Ell, com que era es cap dels dimonis boiets, es pensava que podria festejar amb qui volgués.

Sara: Estava rabiós, perquè n'Angelina estimava en Jaume.

Fàtima: Heu vist com va vestit es Bisco?

Raquel: Sí, duu una camisa, un capell posat, mocador de butxaca pes coll i sabates o espadenya.

Fàtima: Però no has vist que a vegades duen una sabata sí i una no o una sabata i una espadenya.

Raquel: Sí, ho he vist. Per què anaven amb una sabata sí i una no?

Fàtima: Jo crec que era per ser diferents, per no seguir la norma o simplement per riure.

Joan: En Salvador Galmés escriu que els seus peus eren com els dels monstres. Peus callosos, negreus, dits torts, que pareixien peus de tortuga.

Raquel: Potser exagera un poc, no?

Joan: Potser sí.

Miquel: Aquí tothom parla dels dimonis Boiets, com els al-lots més perillosos; però jo encara no he vist que facin cap dolentia.

Rafel: Demana què fan Els Boiets.

Miquel: Tens raó, a veure, escriuré... (*En Miquel ho tecleja*). "Què feien es boiets?"

Rafel: Ja venen!! Aquest programa de veure i viure *Flor de Card* és molt ràpid. Amaguem-nos.

Els nins i les nines de la classe s'amaguen.

Escena 16

Apareixen les nines de Flor de Card: Antònia, Joana, Rosa i Carme.

Antònia: És ben segur que festegen.

Joana: Tu creus?

Antònia: Sí dona, me pareix que ets s'única que no ho veu.

Joana: Però si no ho han dit? Jo he xerrat amb n'Angelina i no m'ha contat res.

Antònia: Però no fa falta que ho diguin: se veu.

Rosa: Festegen. Jo els vaig veure tots sols i se miraven d'una manera que ses paraules sobraven.

Arriben els nins.

Antònia: Mirau qui ve per aquí. Per què veniu vosaltres? Veniu a rentar?

Bisco: Per passar s'estona, per res més.

Joana: No deveu venir perquè hi som nosaltres?

Jove 1: No.

Jove 2: I vosaltres per què vos trobau aquí?

Rosa: Per rentar.

Jove 4: Però si no duis cap cabàs. On és sa roba?

Jove 5: Veniu per veure'ns?

Carme: No. Venim per treure aigua.

Jove 3: I com la vos endureu, si no duis res?

Carme: Què saps tu! Venim a...

Antònia: A vegades, si vosaltres hi sou, és més divertit.

Jove 1: Ho veus? Vos ha costat admetre-ho, eh?

Joana: Nines, partim, que els tenim ben vists! *(Les nines riuen i surten)*.

Escena 17

Els nins es queden sols i arriba en Jaume.

Bisco: Jaume, on eres?

Jaume: He anat a arreglar es mul.

Bisco: No devies ser amb n'Angelina, no?

Jaume: No, avui no l'he vista. Saps una cosa, tu no n'has de fer res del que facem o deixem de fer.

Jove 1: Tenguem la festa en pau.

Jaume: Tens raó, no hi ha motiu per enfadar-se.

Jove 1: Ben dit.

Bisco: Ja veurem qui riurà darrer.

Es Bisco se'n va sense dir res.

Jove 1: Has fet bé de no discutir amb es Bisco; ell és un animalot.

Jove 2: Sí, Jaume, has fet bé! Però no pareixes tu; abans eres un manat de nervis, no tenies aturall i ara ets un animaló manso i tranquil.

Jove 3: A veure si ara ens calmarem tant que deixarem de ser es boiets. Què no recordau qui som?

Jove 4: Ben cert, a veure si ara serem uns sants que no mos coneixeran a ca nostra.

Jove 5: Teniu raó, anem a fer de ses nostres. No quedarà fruita dreta, correu. És primer que caigui per un cop de fruita, perd.

Tots: *(Criden)*. Guerra de fruita!!!

Van sortint.

Jove 1: Que no quedi cap llimonera dreta.

Jove 2: Cap arbre quedarà condret.

Jove 3: No vos atreviu amb ses figueres de moro.

Jove 4: No saps amb qui parles, guerra de figues de moro!

Tots criden i surten.

Escena 18

Entren n'Angelina i en Jaume. Es Bisco, amagat, espia.

Jaume: Bon dia.

Angelina: Bon dia. Ara sempre arribes es primer a nes Pou Vei.

Jaume: Venc a veure't a tu.

Angelina: Ja m'han contat que ahir vàreu fer maig.

Jaume: Per què ho dius?

Angelina: Perquè es Boiets vàreu fer desastres. Vosaltres vos pensau que aquestes bromes pesades són autèntiques proeses i valenties.

Jaume: Bé, però no feim mal a ningú.

Angelina: I totes ses figueres de moro que heu destrossat, què? Que no són de ningú?

Jaume: Tens raó.

Angelina: Però no mos enfadem, tenguem la festa en pau.

Jaume: Tens raó, Angelina.

Angelina: Tornam més tard?

Jaume: Sí.

Angelina: Li diré a mon pare que ja no tenim més aigua i així vendré un altre pic a cercar-ne.

Jaume: Jo també li diré que s'ha acabat i que no me sap greu anar-ne a cercar. Adéu Angelina.

Angelina: Adéu, Jaume.

En Jaume surt per un cantó i n'Angelina per l'altra. Es Bisco, quan han sortit, marxa.

Escena 19

Es troben tots els nins: Jove 1, Jove 2, Jove 3, Jove 4, Jove 5, Antònia, Joana, Rosa i Carme.

Carme: Ja me va dir ma mare que la vàreu fer ben grossa ahir.

Antònia: O no han fet el que fan sempre? Passejar, molestar i encalçar la gent del poble? Quina novetat han fet?

Rosa: Que sou uns animalons?

Carme: Ahir se varen barallar i després en varen fer una...

Antònia: Però estau enfadats?

Carme: No, no veus que només ho fan per provar-se?

Antònia: Per saber qui aguanta més o per veure qui és més gallet.

Rosa: Un dia no vos farà tanta gràcia. Vos fareu mal.

Joana: Tu t'has fet una escarrinxada i tu un cop blau!

Jove 1: Ja basta. I vosaltres què? Quan veniu a cercar aigua pareixeu gallines.

Jove 2: Sí, xerrau i xerrau i per treure un poal d'aigua vos duu mitja hora de feina.

Carme: Perquè nosaltres venim a treure aigua i a distreure'ns.

Rosa: Almenys fem alguna cosa: venir a cercar aigua.

Antònia: Ja me diràs què veniu a fer vosaltres aquí.

Jove 3: A passar s'estona.

Joana: Idò nosaltres també. A més venim a cercar aigua.

Carme: No vos he acabat de contar quina la feren ahir. Idò no va quedar cap figuera de moro sencera i tot per fer perdre el rovell als ganivets!

Entra es Bisco.

Bisco: Ep, al·lots! On són n'Angelina i en Jaume?

Jove 5: No els hem vist.

Jove 4: Crec que tots sabem on són.

Bisco: Sabeu que vos dic, que sa d'avui serà sonada: anam a robar els albercocs an en Rosset Baió?

Jove 1: En Rosset Baió, però n'estàs segur?

Carme: No en sortireu vius d'aquesta. En Rosset és un jai, falaguer com una titina i més maleït que sa pesta.

Antònia: Anau alerta.

Bisco: Anem! (*Tots els nins surten*).

Carme: Això no acabarà bé. Anem a veure de lluny com ho fan.

Es pot fer l'escena, sense text, de la construcció de "l'home de pedaç" que pengen perquè el jai es pensi que és un lladre i així robar-li els albercocs.

Escena 20

Les dones venen al Pou Vei a rentar. Apareixen la Mare 1, Mare 2, Mare 3, Dona 1, Dona 2, Dona 3 i n'Angelina.

Mare 1: Que no sabeu la darrera dels Boiets?

Mare 2: Quina l'han feta ara?

Mare 1: S'han atrevit amb en Rosset Baió.

Mare 3: Però si ell és qui té més mal geni de tot Sant Llorenç!

Dona 1: Potser així aprenen sa lliçó.

Dona 2: Crec que d'aquesta se'n recordaran.

Mare 2: Però què ha passat?

Angelina: No se deuen haver fet mal?

Dona 3: Aquests boiets se fan traus, cops i encara riuen.

Mare 1: El cas és que aquesta vegada volien robar es melicotons de can Rosset Baió. I no en pensen altra que fer un home de sac, perquè es jai es pensàs que era un lladre i s'espantàs.

Angelina: I com va acabar la cosa?

Mare 1: Idò aquell jai, es va pensar que aquell home de pedaç, era de veres i li va pegar garrotada. Com que era un sac ple de pedres, ja teniu ses pedres redolant avall i aquell jai que no sabia què veia.

Angelina: No en pensen cap de bona.

Mare 1: Es jai va pensar que havia agafat es lladre... I va quedar sense cap albercoc.

Mare 2: I ells segur que feien unes bones rialles.

Mare 3: Segur, riu que te riu.

Dona 1: I degueren menjar albercocs fins a rebentar.

Dona: 2: En pots estar segura.

Dona 3: Aquests boiets quan creixeran i deixaran de fer disbarats?

Mare 2: Esperem que es temps els curi.

Angelina: I en Jaume també hi era?

Dona 1: Passes pena per en Jaume?

Dona 2: Ell també devia ser amb tots es boiets, però si els hagués passat res, ja ho sabries. Són joves, volen riure, però a vegades la fan massa grossa.

Dona 3: Au, ja ho teniu tot rentat?

Dona 1 i 2: Sí, podem partir.

Mare 1, 2 i 3: Sí, nosaltres també podem arreplegar.

Les dones surten.

Escena 21

Entren els nins de la classe: Miquel, Joan, Aina, Àlex, Rafel, Andreu, Maria, Sara, Fàtima i Raquel.

Aina: Pareixia que aquest amor havia de ser per tota la vida, però...

Rafel: Què vols dir, "pareixia"?

Miquel: Tu creus que tallaran?

Raquel: Jo crec que seran com Romeu i Julieta, un amor impossible.

Aina: Ja podria ser.

Joan: Jo sé què passarà: en Jaume va haver de partir cap a Palma per aprendre a fer de fuster. Però després, pobret, va haver de partir a la Guerra de Cuba.

Maria: Ella es fa monja, perquè li va dir que no estaria amb ningú que no fos amb en Jaume.

Tots: Ohhh!!

Raquel: Què vos havia dit? El seu amor no ha estat possible.

Àlex: I què passà amb els boiets?

Joan: Durant un temps els pagesos podien seguir per on passaven els boiets, ja que no quedava cap arbre dret.

Miquel: I després què?

Maria: Després se varen calmar un poc i varen veure que tornaven grans i que no estaven per fer tants de desastres.

Miquel: No sé si creure-m'ho, vols dir que aquests boiets són capaços de calmar-se? Ho vull veure. Ho escriuré al teclat: "Els boiets..." Ui! Pareix que no va bé...

Maria: Com que no va bé? S'ha espenyat sa màquina?

Veü: Sí? Sí? Se sent?

Tots: Sí!

Miquel: Perdona, però no ens va bé escriure i volem saber com continua, hem de veure com creixen els boiets, hem de saber si l'amor entre en Jaume i n'Angelina s'acaba, hem de... *(La Veü l'interromp)*.

Veü: Sí, ja ho sé, ara només heu gaudit del primer capítol de la novel·la *Flor de Card*. Si voleu saber com continua, l'haureu de llegir.

Tots: Què?

Aina: Ara quedam sense saber-ho!

Maria: Això no és just.

Veü: Mirau davall les vostres taules; hi trobareu la novel·la. La nostra feina era mostrar-vos aquest llibre i fer que el trobeu interessant i entretingut. Si ho hem aconseguit la missió ha estat un èxit. Ara la feina és vostra. Si us ha agradat, girau pàgina i si no us ha agradat, tancau es llibre. *(Tots els alumnes agafen el llibre i comencen a cercar el punt). I això és tan veritat com que el conte no s'ha acabat. I el que no ho vulgui creure que ho vagi a veure.*